

Från lifvets ödemarker.

Karlfeldt, Lennart,

59 C Br.

National Library
of Sweden

Roman
Sv.
(Bv)
o

FRÅN LIVVETS ÖDEMARKER

AF

LEONARD KARLFELDT.

=====

SÄLJES TILL FÖRMÅN FÖR ARVIKA TUBERKULOSHEMS
BYGGNADSFOND

=====

STOCKHOLM
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
1907

STANDARD LIBRARY

STANDARD LIBRARY

Kungl. biblioteket

0 0000 000000148

FRÅN LIVVETS ÖDEMARKER

AF

LEONARD KARLFELDT.

SÄLJES TILL FÖRMÅN FÖR ARVIKA TUBERKULOSEMS
BYGGNADSFOND

STOCKHOLM
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI

1907

FÖRORD.

Det är inte för bokens egen skull, som jag ut-sänder den till den läsande allmänheten, utan för att om möjligt kunna genom den samla en liten hjälp till byggandet af ett tuberkoloshem i Arvika, Värmland.

En hvar vet ju, hur våra sanatorier gång på gång måste afslå ansökningar om inträde, på grund af bristande utrymme, och med tanke på detta har Arvika samhälles innevånare beslutat att söka genom frivilligt hopsamlade medel få till stånd ett hem för dessa beklagansvärda människor, som genom lungsoten blifvit urståndsatta att vårda sig själfva och en fara för de sina.

Nettobehållningen af detta häfte tillfaller odelat detta tuberkoloshiems byggnadsfond, och vädjar jag i de lidandes namn till dig du bättre lottade syster eller broder.

Arvika i maj 1907.

Leonard Karlfeldt.

Lifdömd men räddad.

Dörren till läkarens mottagningsrum öppnade sig. »Nästa besökande!»

En efter utseendet att döma starkt arbetskarl steg upp och gick in.

»Hvad fattas er?»

»Jag vet inte, men jag hostar så mycket och så känns det så tungt öfver bröstet och så blir jag så fort anfådd.»

»Jaså, kläd af er. Så där ja, sätt er här, lägg armarna i kors öfver bröstet.»

Så kom undersökning. En half timma knackade och lyssnade doktorn på hans rygg och bröst.

Så slutade han, tog ett par steg tillbaka och betraktade den sjuke.

»Är ni gift?»

»Ja.»

»Har ni några barn?»

»Fyra.»

»Har ni råd att resa?»

Den sjuke steg upp. En hemsk aning grep honom och hans första tanke flög hem till hans kära, hustrun och barnen.

»Resa? Nej doktorn, jag är bara en fattig arbetare.»

»Hvarför sökte ni mig icke förr?»

Utan att svara på denna fråga gick den sjuke fram till läkaren fattade hans hand och såg in i hans ögon.

»Herr doktor! Säg mig hela sanningen på en gång. Är det — — —»

»Lungsot, ja min vän, och ehuru det är hårdt, måste jag som läkare säga er, att ert tillstånd nästan utesluter allt hopp och måste ni bo i hemmet, får ni på inga villkor komma i närmare beröring med er hustru, eller era barn. I det stadiet ni befinner er är smittan mycket farlig.»

Doktorn gaf än flera råd men mannen hörde honom icke, han satt som förstenad och stirrade rakt ut.

Medan han klädde sig sökte läkaren intala honom tröst men icke heller det hörde den sjuke på, han kände sig som den hvilken hört sin dödsdom.

Hans hustru visste ej att han sökt läkaren, han ville inte oroa henne förrän han själf visste hur det var, och när hon nu vid kvällsvarden slog armarna om hans hals och sökte hans mun med sin, ack hur svårt kändes det icke då när han måste vägra henne den sedvanliga kyssen.

Förvånad såg hon på honom.

Det var som ville hans hjärta brista när han såg sin vackra hustru där hon stod, halft undrande halft sorgsen. Hur gärna skulle han inte velat sagt henne hela sanningen, men han kunde inte, han hade icke mod att se tårar i sin Annas ögon just i kväll, därför strök han henne med handen öfver pannan och föregaf att han hade ondt i halsen.

Så gick en tid, en tid af sorg och beklämning. Den unga hustrun kunde ej förstå sin man, så aflägsen som hon var från tanken, på hvad som gjorde honom så grubblande och dyster. På alla sätt sökte hon utforska honom, hon såg att han led och ville veta rätta orsaken. Så sutto de en afton i sin lilla

sängkammare på tu man hand. Då kunde han inte behålla den sorgliga hemligheten för sig själf, han omtalade allt och morgonrodnaden i öster funno dem halft förgråtna på hvar sin stol i rummet.

* *

*

Ett år hade gått sen ofvanstående afton. I det lilla tuberkoloshemmets skogspark vandrade ett mellanting mellan människa och skelett, men i vandrarens ögon lyste en glimt af glädje och lifsmød. Han kunde ej annat än vara glad. Doktorn hade ju i dag sagt de för en person i vandrarens ställe så betydelsefulla orden: »Ni blir frisk!»

På stigen framför honom kom ett fruntimmer med några apelsiner i en påse. Han skyndade emot henne.

»Anna, jag blir frisk!»

Orden kommo som en solstråle ur ett mörkt olycksbådande moln. Den tärda kvinnans drag upplystes af ett gladt leende.

»Du blir frisk, du kommer hem till oss igen och allt blir som förr?»

»Ja, som förr, tack vare tuberkoloshemmet. Hade inte det funnits hade du i dag säkert kunna besöka min graf, men nu står jag upp igen, räddad åt dig och våra små.»

Länge vandrade de båda makarna i den vackra parken och som tvenne nyförlofvade talade de om framtiden och om sin stora lycka.

Ragnhild.

“Hon endast var sexton år då hon dog,
Ej kärlekens timma för henne slog,
Men lifvet har hopp och fröjd i sin famn,
Plikter i mängd och sorger ibland.“

Robert Browning.

Döden hade varit ute på vandring i bygden. Det var mest gammalt och orkeslöst folk han hade tagit med sig och nu var han stadd på återtåg.

Här och där stannade han dock en stund vid sjukbäddarne, men det var bara för att oroa och påminna om sin tillvaro, han bara dröjde och gick.

Det var dock som om han sökte någon som om ville han ha ännu en själ med från jorden.

* *
 *

Vid skogsbrynet ej långt från stora landsvägen låg en liten vacker herregård. Den innehades af en kaptan Ekberg och hans bildsköna dotter Ragnhild. Den vackra och enkla flickan var icke allenast faderns utan allas gunstling och i synnerhet höllo herregårdens underlydande af henne. Hon påminde så mycket om sin mor sade de, den snälla fru Ekberg, som dog då hon skänkte sin man deras förstfödda.

Gamle kaptanen hade också intet annat kvar af sin lefnads lycka än sin dotter, sin snälla ömsinta

flicka, och han var glad öfver henne, ja han var tacksam och nöjd.

Det hände dock emellanåt, då Ragnhild satt och arbetade och gubben såg på henne att han drog en djup suck och då kunde Ragnhild fråga:

»Hvarför suckar du pappa?»

Då såg kaptenen på sitt barn, det glänste så förunderligt i hans blick:

»Jo min lilla flicka, jag tänker på dig, kanske skall någon snart komma som tar min flicka ifrån mig?»

»Nej, men pappa, hvem skulle det vara?»

»Jo, ser du tösen min, det fins en stark känsla som heter kärlek och som knyter tillsamman barn och föräldrar, men det fins en annan slags kärlek, som knyter samman unga hjärtan och den är ändå starkare. Kommer den Ragnhild så står jag i andra rummet i ditt hjärta.»

»Så du pratar pappa», sade Ragnhild och gick fram och pysslade om gubben, »skulle jag kunna hålla af någon annan mer än dig?»

Då log den gamle. Han hade sina tankar för sig.

* *

*

Det var vår. Solen sken så varm på de första blommorna. Fåglarna kvittrade så vackert i lunderna, och luften var frisk och lätt.

Det var vår ute och vår inne, allt lefvande hade liksom fått nya krafter och nytt hopp.

Den lilla herregården i skogsbrynet låg inbäddad i vårlig grönska, de lummiga träden omslöt byggningen som en ram en tafla, men ramen passade

inte. Här var vår endast ute, inne var höst och kyla.

Döden hade tittat in där på sitt återtåg, den hade sett på den gamle kapten, men hade gått förbi hans bädd. Men i en liten vacker kammare strax intill, där stannade han, vid en snövit bädd. Där låg en flicka lika själar som vacker. Tveksamt lade han handen till lien, hejdade sig och såg på den gamle i rummet bredvid, men så såg han ånyo på flickan, höjde lien och skörden var hans.

* *
* *

Vid Ragnhilds bår stodo vännerna. Tårar runno och allas tankar möttes i en stor fråga: »Hvarför just hon?»

Dödens tilltag kritiserades, alla enades om att han tagit fel.

Döden besvarar dock inga frågor men den tar väl sällan fel.

När begrafningsgästerna gått och kapten blivit ensam, gick han fram till sin dotters fotografi tog det mellan händerna och åter glänste det så underligt i den grånade mannens blick och en gammal fru som stannat för att trösta den sörjande fadern, hörde honom hviska som till porträttet:

»Ragnhild, en gång talade jag om två slags kärlek, men du, det finns tre och den tredje som jag glömde, den är starkare än allt och just den tog dig.»

En tanke.

Världens buller och jäktande id
Tyst, tyst.
Natten är kommen tystnadens tid
Tyst, tyst.
Förfädrens andar i stilla natt
Besöka sin käraste jordes katt.

Kanske är du själf en andes skatt
Kanske stå dig nära i stilla natt
Andar af döda kära
Kanske skall du själf om ett fåtal år
Gå omkring som ande och söka spår
Af de som dig själf stått nära.

När hoppet slocknar.

Hur lyckligt att få dö, mot att lefva med slocknadt hopp.

Jag besökte min hembygds vackra kyrkogård. Det var på våren och solen sken så varmt och upplifvande på de nyplanterade blommorna som här och där prydde grafkullarna. Det var som sökte solen särskildt denna de dödas egen gård, för att med sina strålar förjaga den tomhet som hösten och vintern ger åt sådana platser.

Strax innanför kyrkogårdsgrinden höllo ett par dödgräfvare på med att iordningsställa en vacker familjegrav och här och där var en gubbe eller gumma sysselsatt med smyckandet af grafvar som gömde — ja, hvad vet jag — kanske nära och kära släktingar, kanske maka eller make, kanske barn eller barnbarn, eller kanske voro de lejda att för en slant plantera en hycklarsorgens minnesblomma på den eller den kullen.

Men längs borta liksom i en vrå af kyrkogården fanns en grav som ingen blomma fick. Inte ens solen, som annars ej gör afseende på person kunde komma dit med sina strålar. Träden hindrade dem. Ingen vård syntes heller till som tolkade hvem som här så afskildt från de andra lagts till ro. Kanske var det ingen människa? Kanske hade dödgrävaren jordat sin hund eller något annat kärt husdjur där borta?

Jag frågade en gumma, som jag mötte.

»Hon Tok-Anna», sade gumman och så fick jag del af hennes Tok-Annas, som hvilade där, historia, den var som så många andras, stundom ljus och stundom mörk, men mest mörk.

Hon hade vuxit upp i ett förmöget allmogehem. Hon visste ej om lyx och ej om nöd. På skörde-fältet, på logen, i kök och visthusbod fyllde hon sin plats, den vackra Anna, och ständigt var hon glad och vänlig. Till sinnet var hon vek och känslig, något för känslig för att passa samman med ungdomen därute på landsbygden.

Kom så till hennes trakt en ung landtmätare. Många gånger råkades de borta på bjudningar och nöjesplatser. För hvarje gång de råkades, drogos deras hjärtan närmare hvarandra, och en eftermid-dag gingo de för första gången att mötas på tu man hand.

Länge sutto de på mossbänken under lönnen hand i hand och njöto i fulla drag af den lycka, som en sådan stund skänker unga hjärtan. Så lutade hon sitt vackra hufvud mot hans bröst och så gåfvo de hvarandra löftena, löftena, som man så gärna ger, då man är ung och älskar.

— — —

Det var tre dagar före deras bröllopsdag. Det hade hörts nödrop därute ifrån viken, drängarna rusade till, båten sattes ut.

Om en stund kommo de hem igen med den för-olyckade; det var landtmätaren, Annas blifvande brudgum; men lifvet hade flytt, hans hjärta slog icke mer.

I tre dagar var Anna som stum. Inte ens hennes föräldrar kunde få henne att tala. Fjärde da-

gens morgon steg hon upp före de andra och klädde sig i sin brudklänning, som låg färdig. Så gick hon ut till mossbänken under lönnen, där fann hennes fader henne. Han gick fram till sin dotter, men hon kände honom icke, hennes förstånd var och förblef borta.

Så gingo åren, Annas föräldrar dogo, och den arma Anna kom till främmande människor.

Hon var icke våldsam, icke svår, bara hon fick vara ensam. Nere vid sjön gick hon ofta och stundom sågs hon vinka ut åt viken, där hennes lycka gått om intet. Hon inbillade sig, att hon var en sjömansbrud, och att hon väntade sin brudgum.

Så en dag var hon försvunnen. Alla på gården sökte henne och till sist funno de henne stående på en klippspets ute i sjön. Antagligen hade hon summit dit.

När båten, som skulle föra henne åter till land, närmade sig hennes tillflyktsort, ropade hon högt sin fästmans namn och kastade sig i sjön, för att möta de kommande, men hindrad af sina kläder, kunde hon icke hålla sig uppe denna gång, utan sjönk.

Så blef hon uppdragen och skulle begrafvas.

Af hvad orsak visste ingen, men prästen vägrade henne plats på vigt område; där nere i hörnet var nog af åt en tokig själfmörderska tyckte han. Ingen gjorde några invändningar och så kom hon dit.

Sådan var Tok-Annas saga.

Jag gick fram till hennes graf. Hvad gjorde det henne, hvar man lade hennes kropp, men jag tänkte där jag stod. Ej kan väl guds dom vara så hård, som människors dom? Hvarför skulle klockorna

hänga stumma, när hon Tok-Anna jordades, hvarför skulle hennes graf skiljas från de andras. Hvar det manne därför, att hennes hopp hade slocknat och att hon ej fått krafter nog att åter tända det?

Skulle hon utpekas för sin olyckas skull?

Eremitens lott.

Eremitens lott är för visso hård,
där han sitter allén i sin hydda.
Där han sitter i saknad af kärlek och vård
af vänner, som vill honom skydda.

Men hårdare öde i världen jag sett
— Två makar sida vid sida,
som mottagit löften och löften gett,
men ensamma vandra och lida.

När syrenerna blomma.

I.

Sakta föll sommarkvällens skymning öfver neyden. Luften var fylld af syrëndoft och fåglarna kvittrade från träden.

På stigen, som gick öfver näset, syntes tvenne promenerande, en ung flicka och en tjugo års man. Länge gingo de tysta invid hvarandras sida, men så stannade han, och vände sig mot sin följeslagerska, fattade hennes hand och sade:

— Ebba, arbete och åter arbete har under hela mitt gångna lif varit allt, som beskärts mig. Föräldrakärleken har varit och är mig främmande. Ännu har ingen hand af deltagande eller kärlek smekt min panna, och som marken får jordens färg och vandran landsvägens, så har ock jag af livets hårda väg fått min färg, mitt temperament. I mörker har jag mest vandrat, mitt sinne är mörkt och dystert, och som en maskin igångsatt vid mitt lifs början, går jag framåt, utan att veta, när det behagar den allsmäktige att stanna den, och som maskinens gång är reglerad och enformig, så har ock min varit.

Men Ebba, nyss har jag dock sett en ljusstrimma falla tvärs öfver min mörka väg. Jag har stannat i denna strimma, ehuru medveten om att den kommer att blända mig, bränna mig och att vägen sedan skall bli dubbelt mörk.

Jag har redan stått för länge på denna ljusa punkt, nu måste jag fortsätta färden.

Förlåt mig fröken Ebba, att ni fått spela rollen af ljusstrimma, jag kunde inte resa förrän jag fick säga er det, och nu tack, kanske råkas vi någon gång längre fram på vägen, kanske höra vi aldrig mer hvarandras namn.»

Hade nu den unga flickan lydt sin första ingivelse, hade hon slagit sina armar om den mans hals, hvars hand slöt hennes i sin. Men hon behärskade sig och svarade med sitt mest kyliga småleende:

»Äh hvad kandidaten skulle bli en bra kärleksromanförfattare. Vore jag som ni och med den där förmågan att lägga mina ord så...»

Så kom hon att se upp och mötte hans blick. Hvilket uttryck af oerhörd smärta låg icke i den, hvilken stor sorg talade icke det bleka ansiktet om. I ett nu föreföll det henne som hade han räckt henne sin hand till en hjärtlig handtryckning men i utbyte fått ett slag i ansiktet.

Så log han sitt undergifna sorgsna leende, böjde sig som en domfälld inför sin domare, släppte sakta hennes hand. En stum bugning och han var borta.

* *

*

Två dagar senare stod Ebba ensam på stigen som gick öfver näset.

Hon såg utåt sjön. Långt borta vid synranden såg hon en mörk punkt som allt mer och mer smälte samman och till sist försvann. Hon kastade en slängkyss där bort öfver, och tårarna kommo henne i ögonen. Jaså, han var borta nu, men han reste

inte ensam. En ung flickas tankar följde honom på färden.

Sakta föll sommarkvällens skymning öfver nejden. Luften var fylld af syréndoft, och fåglarna sjöngo från träden.

På en sten tätt invid stigen som gick öfver näset, satt en ung flicka ensam. Hon märkte icke sommarskymningen, hon hörde inte fågelsången, hon hade sorg och hennes tankar voro borta, långt borta på sjön, vid synranden.

II.

Två år, långa år, år af längtan, saknad och oro hade gått sedan atlanterångaren bortförde Ebbas vän, kandidaten.

Åter hade sommaren gjort sitt intåg med fågelsång och syréndoft. Åter vandrade Ebba vägen öfver näset ensam och i tankar. Hon såg utåt sjön, den låg så lugn som en spegel och inte en rökpelare syntes, inte ett segel. Ebba suckade, det var så tomt så intresselöst allt, tyckte hon.

Hon hade fått ett bref, ett litet, litet bref från honom, kandidaten, en gång, strax efter det han rest.

Hvad han blef hindrad, att säga rent ut den där kvällen då han gick, sade han i brefvet och tillade, att om han fick, så skulle han komma en gång då syrérnerna blommade, för att återse Ebba, näset och höra fågelsången. Först tänkte Ebba låta bli att svara men så sent omsider skref hon, skref, att hon kunde visst inte hindra honom att resa hem och kom han så var han — välkommen.

Men sedan dess hade hon inte hört en rad.

O hvad bittert hon nu ångrade sitt beteende mot honom, som hon nu visste att hon höll så obeskrifligt utaf. Men han kanske kom ändå till sist och då, ja då kanske blef allt bra igen.

Sakta föll skymningen. Mot stranden kommo vågorna med allt större mellanrum och till sist låg vattenytan orörlig. Det föreföll Ebba som om kände hon icke blott sin stora längtan, utan var det tyckte hon, som kände hon äfven den längtan som en dylik afton behärskar hela naturen, en längtan efter något högre, efter något ouppnåeligt, fullkomligt ofta — kärlek.

Så lades en hand på hennes axel, hon for upp ur tankarna.

»Malte!» »Ebba!»

»Ja Ebba, nu tog jag mig friheten komma, nu blommar syréerna, nu vill jag ha min dom. Ja eller nej.»

Det kom intet ja, icke heller något nej, men till en ung ynglings solbrända kind lades en flickas hufvud och björkarna på näset stodo som stumma vittnen till tvenne människobarns lyckligaste ögonblick.

Sagoförtäljerskan.

Det hände ibland på vintern, då stormen tjöt och snön yrde, att hon kom larfvande ner på vägen »Sago-Mari». Hon kom inte förrän kölden i hennes lilla skogskoja tvingade henne därifrån och alltid var hon så innerligt välkommen hem till oss. I synnerhet voro vi barn alldeles stormförtjusta i den gamla gumman. Hon var långt ifrån vacker, men det sågo vi inte på, då det gällde henne, hon var ju »Sago-Mari», vår egen sagoförtäljerska.

Ingen kunde som hon ge oss skildringar från fantasiens värld, från tomtarnas och feernas riken och jag mins hur vi kröpo ihop i en klunga, då hon någon afton lät oss få en liten spökhistoria.

Om henne själf gamla »Sago-Mari», visste vi barn ingenting annat, än att hon var en gammal snäll gumma. Vi visste inte att hon var en gammal veteran från lifvets stridsfält, som kunde anteckna flera nederlag än segrar, som hade fällt flera tårar af sorg än de flesta.

En afton bad far henne tala lite om sig själf, eller åtminstone låta oss höra en händelse ur sitt eget lif.

Jag mins hur hon då såg på oss. Hvad hon tänkte vet jag inte. Kanske tänkte hon tillbaka på sin egen ungdomstid, då lifvet ännu tycktes så ljusst och gladt och då hon var som en af oss. Kanske tänkte hon på, hvad som skulle möta hennes små åhörare

på lifsvägen och så ville hon inte tala om sig själf eller sina upplevelser. Hon ville inte berätta om annat än glädje, sade hon, ty sorg och olycka fingo vi nog veta af ändå. Något gladt minne hade hon inte som hon kunde erinra sig. Stackars gamla »Sago-Mari».

Men så bönföllo vi henne och så började hon.

Vet ni barn en gång har jag känt mig lycklig, mycket lycklig, men denna lyckoglimt var början till min svåraste sorg. Men än i dag när jag sitter i min koja, ensam och allen, flyger tankarna så gärna tillbaka till denna tid och så lefver jag om allt igen från början till slut och jag njuter af minnet, d. v. s. början af lyckotiden, innan den elaka sorgen kom.

Jag bodde inte i skogen då. Herrgården vid forsen ni vet Sätters fors var då mitt hem. Jag hade en snäll make och vi voro båda unga och så hade vi en liten flicka som hette Mary.

Vårt hem var förtjusande, egendomen vår och af sorger visste vi intet.

Två år af lycka och sällhet förgingo, men så steg en objuden gäst öfver vår tröskel, vårt hem blef ett sjukhus. I ett rum låg min man och i det andra vår flicka, båda tärda af samma sjukdom, det var lungsoten.

Så en dag, en söndagsmorgon på försommaren då kyrkklockorna kallade till besök i Herrans hus, kallades min make hädan och så stod jag där ensam med mitt sjuka barn.

Det ges stunder i lifvet då man gör sig den frågan: »Hvarför detta, hvad har jag gjort?» Och i sanning tyckte icke jag denna gång att mitt lidande drabbat en oskyldig. Jag mins hur det kändes då

jag lade min mans kalla händer till rätta. Gråta kunde jag icke, det fanns inga tårar kvar. Tänka kunde jag inte heller, jag bara stod och stirrade på lämningarna af min lycka.

Så ropade Marys sköterska på mig.

Inne i barnkammaren mötte mig min flickas blick, två stora vackra blå ögon sågo långtansfullt på mig och en liten barnamun hviskade matt »mamma». Jag gick fram till bädden och böjde mig ner. Endast en mor kan ana hvad jag då kände. Jag visste att jag inom kort skulle få lägga äfven dessa ögon samman. Jag visste att jag endast några få gånger till skulle få benämnas med modersnamnet.

Det dröjde två dagar och så var Mary också borta.

Nästa söndag då klockorna ringde bar man ut två kistor till kyrkogården. Min makes och mitt barns. Far och dotter fingo följas åt.

Nu var min lifsglädje borta. Hvad gjorde det att man sedan tog gård och hem ifrån mig. Det bekom mig intet.

När jag vaknade till igen efter det hårda slag som lifvet gifvit mig, då befann jag mig i skogskojan där jag nu bor. Det hade blifvit så mycket öfver att man kunnat köpa den åt mig. Den var förstås bättre då, men åren har tagit på stugan så väl som på mig.

Alltid öppna sår svida icke, brukar man säga, så ock här. Åren har kommit emellan och tiden har om icke läkt såren, så åtminstone stillat smärtorna. Goda människor har räckt mig en hjälpsam hand, detta gör också sitt till.

Så tog jag mig för att berätta sagor för barnen, de små kära barnen, som jag håller så mycket af och som gärna se gamla »Sago-Mari».

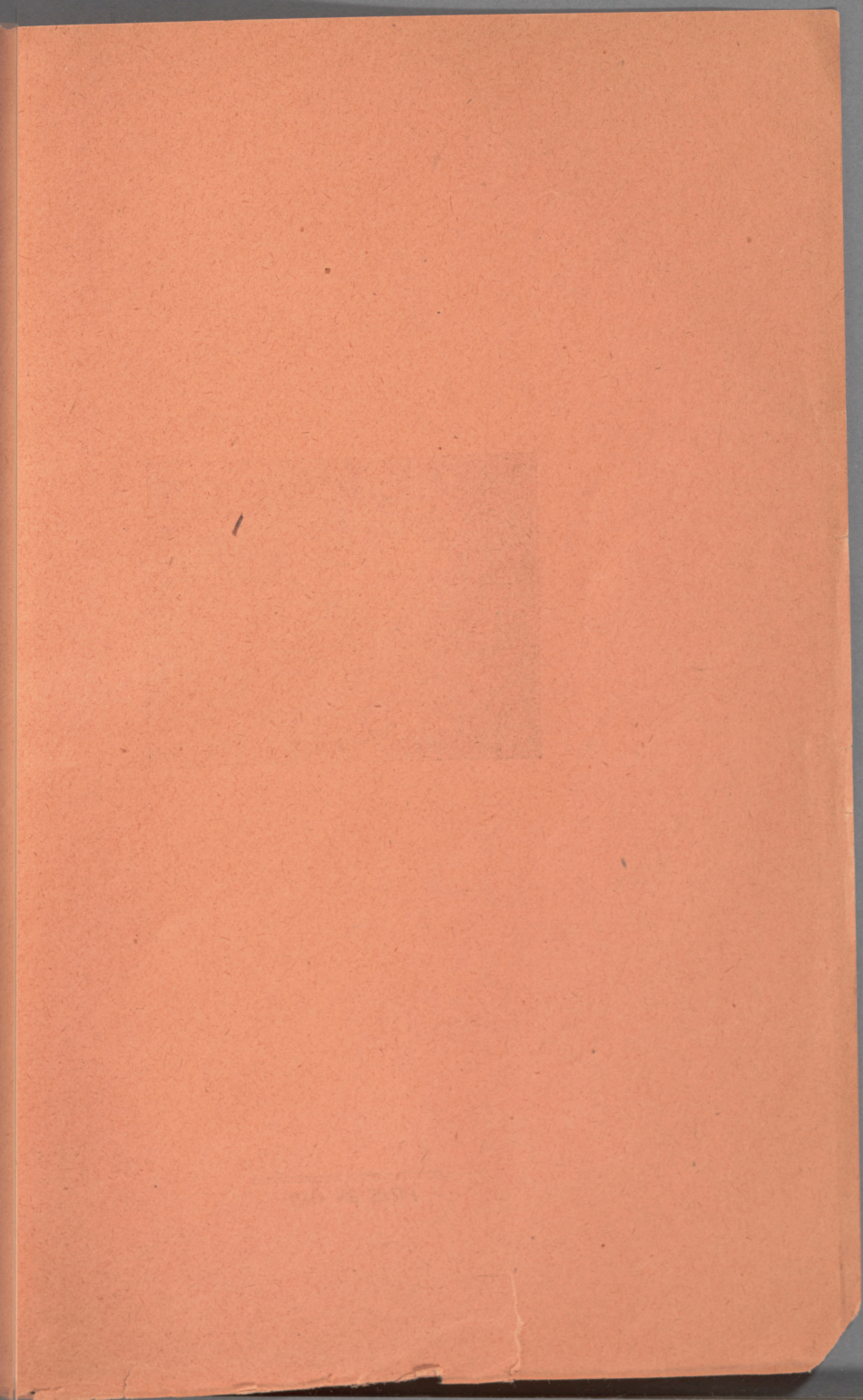
* *

*

Det var ingen vanlig saga som vi denna gång fingo höra, men af allt som gumman berättat mins jag bäst denna och när stormarna komma i lifvet tänker jag på sagoförtäljerskans verklighetssaga och på mina egna kära anhöriga, jag har ju dem och hvad betyder då en motgång, den kan öfvervinnas.

INNEHÅLL.

	Sid.
LIFDÖMD MEN RÄDDAD	4
RAGNHILD	7
EN TANKE	10
NÄR HOPPET SLOCKNAR	11
EREMITENS LOTT	15
NÄR SYRENERNA BLOMMA	16
SAGOFÖRTÄLJERSKAN	20

— PRIS 35 ÖRE —